

Expedient: 459/15

El Consell Tributari, reunit en sessió de 18 de gener de 2016, i coneixent del recurs presentat per APB, ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a l'efecte adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- L'APB, l'any 2013 va demanar llicència ambiental per exercir l'activitat de "FG" al local situat al, presentant a la Direcció d'Actuació urbanística el corresponent projecte, que dona lloc a la incoació de l'expedient 00-2013-....

2.- En data 3 de febrer de 2015, el gerent adjunt d'Urbanisme concedí la llicència ambiental sol·licitada per a la fàbrica de gel, amb l'adopció de les mesures correctores que figuren al Decret de Concessió.

Aquest decret va ser notificat, inicialment en data 19 de febrer de 2015, per mitja d'empresa notificadora, i posteriorment lliurada còpia en mà en data 2 de juny de 2015.

3.- Com que la APB no va practicar autoliquidació per ICIO, l'Ajuntament de Barcelona, a 5 de febrer de 2015, va emetre resolució que va qualificar com "autoliquidació de l'impost d'instal·lacions, construccions i obres", per import de€, en la que com a "entitat receptora" figurava la referida APB i en la notificació s'indicava que "per impugnar l'autoliquidació, prèviament el subjecte passiu ha de sol·licitar la confirmació o rectificació de la mateixa. Transcorreguts tres mesos sense que l'Administració notifiqui la seva decisió, l'obligat tributari podrà esperar la resolució expressa a la seva petició o bé considerar confirmada, per silenci administratiu, l'autoliquidació. Contra aquesta resolució, expressa o presumpta, podrà interposar el recurs de reposició regulat a l'art. 14.4 de la Llei 39/1988, de 28 de desembre, Reguladora de les Hisendes Locals, i, contra la resolució d'aquest, reclamació davant el Tribunal Económicoadministratiu Regional de Catalunya."

4.- A 25 de març de 2015 la APB va presentar escrit en què sol·licitava l'anul·lació de l'autoliquidació practicada, després d'al·legar que no estava obligada al pagament de

l'ICIO en base a l'art. 60 del Reial decret legislatiu 2/2011, de 5 de novembre pel qual s'aprova el Text refós de la Llei de Ports de l' Estat, en relació amb l'art. 2.1 de l'Ordenança fiscal aplicable, tota vegada que les obres realitzades no estaven subjectes a prèvia llicència.

5.- En data 24 de juliol de 2015 es va interposar el present recurs, per considerar que la petició anul·latòria havia estat desestimada per silenci, a l'haver transcorregut tres mesos de la presentació de l' escrit abans esmentat sense que es notifiqués la resolució expressa.

6.- El Departament de recursos de l'Institut Municipal d'Hisenda entén que el recurs és inadmissible perquè quan es va presentar no havia transcorregut el termini de sis mesos per considerar desestimada per silenci la sol·licitud de no subjecció al pagament de l'impost de què es tracta.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- Per a l'anàlisi de les presents actuacions hem d'aclarir dues qüestions: en primer lloc, la naturalesa de la resolució municipal de 5 de febrer de 2015, per la qual es practica a l'entitat recurrent l'anomenada "autoliquidació" de l'impost d'instal·lacions, construccions i obres, i, en segon lloc, el contingut i règim jurídic aplicable a la petició formulada per l'APB en el seu escrit de 9 de març de 2015, presentat el dia 25 següent.

Segon.- En el primer sentit cal rebutjar d'entrada la denominació com **autoliquidació** de la resolució municipal indicada. A l'efecte cal recordar que, segons l'art. 120.1 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària (LGT) *“las autoliquidaciones son liquidaciones en las que los obligados tributarios además de comunicar a la Administración los datos necesarios para la liquidación del tributo y otros de contenido informativo, realizan por sí mismos las operaciones de calificación y cuantificación necesarias para determinar e ingresar el importe de la deuda tributaria o, en su caso, determinar la cantidad que resulte a devolver o a compensar”*. Tenint en compte això, la doctrina ens indica que les autoliquidacions 1) són actes tributaris del particular; 2) comprenen les operacions de liquidació i autocàlcul i; 3) comporten l'ingrés pel subjecte que les realitza de la quantitat per ell calculada. Per la qual cosa entenem que, d'acord amb una doctrina jurisprudencial consolidada, les autoliquidacions no són actes administratius, en no poder-se dotar els ciutadans de competència per a dictar actes d'aquesta naturalesa, sinó que són actes dels obligats tributaris imposats per la Llei en el marc del procediment d'aplicació dels tributs. Això explica que les autoliquidacions no

siguin impugnables, ja que no procedeixen de l'Administració: per la qual cosa l'art. 120.3 LGT estableix que "*cuando un obligado tributario considere que una autoliquidación ha perjudicado de cualquier modo sus intereses legítimos podrá instar la rectificación de dicha autoliquidación de acuerdo con el procedimiento que se regule reglamentariamente*". I només a través de la resolució que a l'efecte es dicti es produeix el que podríem anomenar una **administrativització** de l'autoliquidació practicada. L'impugnable és, doncs, l'acte administratiu, exprés o presumpte de gestió tributària que es produirà quan es demani la rectificació o la comprovació de l'autoliquidació.

Tercer.- Cap de les notes que s'acaben d'indicar concorren en la resolució contra la qual inicialment es dirigeix la recurrent. Ja que no és un acte tributari del particular sinó de l'Administració; la quantificació de l'import del deute no es realitza pel mateix obligat i, a la fi, aquest no efectua l'ingrés corresponent, sinó que és l'Administració la que emet l'acte, efectua la quantificació i requereix a l'APB perquè realitzi el pagament de la quota per ella mateixa quantificada. Resulta evident, doncs, la improcedència de qualificar com autoliquidació la resolució de què es tracta i, a més, la seva inadequació a Dret. Que no es pot obviar pel fet que l'entitat suposadament obligada al pagament no efectués l'autoliquidació, ja que l'art. 11 de l'Ordenança Fiscal núm. 2.1, aplicable a la liquidació i gestió de l'impost, no contempla la possibilitat que l'Ajuntament practiqui l'autoliquidació, sinó que precisa, en el seu apartat 3, que "quan, sense haver-se sol·licitat, concedit o denegat la llicència preceptiva s'iniciï la construcció, instal·lació o obra l'Ajuntament **practicarà una liquidació provisional a compte**". La il·legalitat en què s'incorre augmenta quan, sense considerar que ens trobem davant d'una autèntica resolució administrativa impugnable d'acord amb els procediments generalment establerts, en la notificació s'indica, com a mitjà de reaccionar contra la mateixa, el camí establert, segons s'ha vist, per reaccionar contra les autèntiques autoliquidacions com a mitjà o pont per aconseguir la seva administrativització i possibilitar la impugnació. Amb cita, per cert, de la Llei 39/1988, de 28 de desembre, Reguladora de les hisendes locals, quan el text vigent és el Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març (LHL).

Quart.- Establert l'anterior, la lectura de l' escrit que l'APB a 25 de març de 2015 permet, sense cap dubte, considerar-lo com un autèntic recurs optatiu de reposició, atès que, en contra del que manté l'Administració municipal en diverses de les seves actuacions, no constitueix una sol·licitud d'un benefici fiscal sinó que es conclou amb una petició que s'anul·li l'anomenada autoliquidació. Recurs que s'havia de considerar desestimat pel transcurs d'un mes, segons preveu l'art. 14, 2, 1) de la LHL, i que no pot

considerar-se intempestiu per la deficient notificació de l'Administració municipal, abans posada en relleu i perquè, com s'acaba d'indicar, la sol·licitud continguda en l'escrit de recurs va haver de considerar-se desestimada pel transcurs d'un mes: sense que sigui aplicable el termini de sis mesos relatiu a la sol·licitud de benefici fiscal.

Cinquè.- Deriva de tot això la necessitat de considerar nul·la de ple dret la resolució qüestionada. Doncs al qualificar-la, tramitar-la i emetre'l com una autoliquidació, quan el procedent hauria estat estar a la normativa aplicable per a l'emissió de liquidacions, s'ha incorregut en la nul·litat de ple dret que estableix l'art. 62.1.e) de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, aplicable al cas que es tracta, en haver-se dictat la resolució qüestionada "prescindiendo total y absolutamente del procedimiento legalmente establecido". A aquest efecte no està de més recordar que, com va assenyalar la Sentència de 3 de maig de 2006, Ar 4068, el supòsit de nul·litat de ple dret de què es tracta es donarà, segons han indicat les Sentències de 15 d'octubre de 1997 i 15 de març de 2005, tant en "los casos de ausencia total del trámite" com en els de "seguir un procedimiento distinto", com és el nostre cas.

Sisè.- No és obstacle per als pronunciaments que precedeixen el fet que facin referència a qüestions no plantejades en l'escrit de recurs, ja que, com és sabut, segons l'art 237.1 LGT les reclamacions i recursos es sotmeten a coneixement de l'òrgan competent per a la seva resolució, totes les qüestions de fet i de dret que ofereixi l'expedient hagin estat o no plantejades pels interessats amb el límit que en cap cas pugui empitjorar la situació inicial del reclamant.

Els raonaments exposats ens relleven de pronunciar-nos sobre la qüestió de fons controvertida en el present recurs.

Per tot això,

ES PROPOSA

L'admissió del recurs; la seva ESTIMACIÓ i, consegüentment, l'anul·lació de la resolució recorreguda, sense perjudici que es practiqui liquidació, amb observança a les normes del procediment i de fons aplicables.